

Temma ette, ja rāgi nūūd muke ūlles,
mis sa olled teinud: ārra salga mo eest
ārra. Afani sūdda sai nende sannadega
nenda liikutud, et ta ei moistnud sallata, ta
hakkas warši sedda omma patto ūllestun-
nistamaja ūtles: Edest ma ollen Jeho-
wa Israeli Jummalas wasto patto tei-
nud, sest ma ollen nenda ja nenda teinud.
Mis siis se hirmus pat olli, mis ta tei-
nud? se olli se, nenda kui ta isse ūlles-
tunnistas, et ta olli ūhhe pitka fue, kaks
sadda hōbbe-sekli ehk sadda ruubla, ja
ūhhe sure kuld-tilkuti ennesele wōtnud; se-
samma Afan andis ka teada, kus need
riistad piddid ollema ta telkis. Siis
lakkitas ka Josua senna ta telgi jure neid,
kes need asjad sealt ārratōid. Ei olnud
siis armo ūhtegi enam, Afan omma
lastega ja weistega sai kirmwidega sur-
nuks wissatud, ja keige omma maia riis-
tadega

tadega pārrast ka ārrapōlletud Afari or-
gus, ja rahwas pannid ūhhe sure kirmwi
hunnikko senna tuhha peale tākheks mār-
giks ja rahwale õppetusseks, et nemmad
ei wōttaks mitte ūlle Jummalas kelo mid-
dagi tehha.

Jummalas wihha olli nūūd se nuhtlus,
se lābbi mōda lāinud, et Israeli rahwas
nūūd jälle julgeste oma waenlaste wasto
woiksid miina ilma kartuseta ilma kah-
jota. Jehowa ūtles siis isse Josua wasto:
Ārra kardas, ja ārra ehmata mitte ārra:
wōtta keik sda-rahwas ennesega, ja touse
ūlles, minne Aji liina pole, wata, ma ollen
Aji kunningast ja ta rahwas ja ta liina ja
ta maad so kätte annud, ja sa pead Aji ja
ta kunningale teggema nenda, kui sa Je-
rikule ja ta kunningale teinud. Se kās-
misse peale lāks ka Josua Aji liina alla,
ja sai sedda kätte, sedda mōda kui Jum-
mal